

Astro eta laborategiko nahaspilak

Goiz batean, gurasoek seme-alabak aitonaren etxera eraman zituzten. Natàlia, gazteena, oso pozik zegoen. Albert aitonaren etxera joatea maite zuen, beti gauza berriak ikasten zituztelako eta esperimentu harrigarriak egiten zituztelako laborategian. Adrià, berriz, ez zegoen hain ziur: aitonaren etxean laborategi bat zegoen, eta horrek oso jakin-min handia pizten zion, baina baita beldur pixka bat ere, esperimenturen bat gaizki ateratzen bazen.

Iritsi zirenean, Albert aitona atean zain zegoen jada, irribarre lasaiarekin. Betaurrekoak eta poltsikoz betetako laborategiko bata zuri bat zeramatzan. Poltsiko batean, latexezko eskularru tolestuak zituen, eta bestean, boligrafo mordoa eta segurtasun-betaurreko pare bat.

“Egun on, zientzialari txikiok!” esan zuen aitonak gogotsu. “Gaur nire laborategia erakutsiko dizuet.”

Natàlia etxera sartu zen korrika. Adrià poliki-poliki jarraitu zuen, biak ile apur bat korapilatsuarekin eta udako arropa zimurtuarekin. Ingurura begiratu zuten, erne, zerbait ezohikoa ikusten ote zuten. Lotsatia zen baina arduratsua, eta beti saiatzen zen bere arreba arazoetatik kanpo mantentzen. Hark, berriz, ezin zuen inoiz geldirik

egon.

Albert aitona sotoan sartu zen eta, irribarre zabal batekin, laborategiko atea ireki zuen. Sartu zirenean, argi zuri batek malkoak eragin zizkien begietara. Orduan, armairu handi eta astunak, tamaina ezberdinetako beirazko poteak txukun antolatuta zituzten apalak, aulkiak zituzten mahaiak eta abar begiratzen hasi ziren. Natàliak eta Adriàk ezin zuten begirada kendu inoiz ikusi ez zituzten gauzez betetako laborategi hartatik.

Aitona eztulka hasi zen, biloben arreta erakarri nahian. “Edozein esperimentu hasi aurretik”, azaldu zuen, “tresnekin eta makinekin ohitu behar dugu. Hondamendiak saihesteko”.

Natàliak bat-batean kilikadura sentsazio bat sentitu zuen poltsikotik. Barruan, biboteak eta sudur arrosa bat ateratzen ikusi zituen. Astro zen, Natàliak beti edonora eramaten zuen sagua. Ile zuri-zuria zuen, buztan luzea eta mehea, jakin-minak distiratzen zituzten begi ilunak eta belarri txiki eta biribilak. Oso jakin-min handikoa eta bihurria zen, beti izaki urduri txiki baten antzera korrika ibiltzen zen.

Adriàk, irribarre txiki batekin, Astro agurtu zuen aitona konturatu gabe. Beti zaintzen zuen sagua, baina pixka bat beldurtuta zegoen, ez baitzuen nahi aitona harrapatzea, animaliak ez baitziren onartzen laborategian.

Natàliaren une bateko arreta galtzeaz baliatuz, Astro bere poltsikotik ihes egin eta armairuen ondoan aurkitu zuen zulo batetik sartu zen. Natàlia eta Adrià Astro joan zela konturatu zirenean, kezkatuta zeuden.

“Dutxa hau istripu baten kasuan babesteko da”, esan zuen aitonak, bilobetara begiratuz ea entzun zezaketen ikusteko.

“Adrià, saiatu aitona distraitzen nik Astro harrapatzen dudan bitartean”, xuxurlatu zuen Natàliak, aitonak entzun ez zezan. Adriàk baietz egin zuen buruarekin.

“Aitona, zertarako da kaiola garden baten itxura duen gauza hori?” galdetu zuen Adriàk.

—Oso galdera ona, zientzialari txikia —aitonak buelta eman eta Adriàk deskribatutako objektura seinalatu zuen—.

—Honi gasak erauzteko kanpaia deitzen zaio, eta barruko airea kanpora ateratzeko erabiltzen da. —Aitona harro azaltzen ari zen bitartean, Natàliak aukera baliatu zuen alde egiteko eta Astro sartu zen zulora hurbildu zen.

Astro, beti bezain urduri, armairuaren ondoko apalategira igo zen eta, mugimendu arinekin, beirazko pote bat eusten zuen beso mekaniko batean amaitu zuen.

Bat-batean, zarata bat oihartzun egin zuen laborategi osoan, norbait igerileku batera salto egiten ari balitz bezala. —Zer gertatu da? —galdetu zuen aitona, harrituta.

—Bip-bip! —Natàliak, soinu hori askotan entzun zuenak, oihu egin zuen—: Astro! —Adriàk, mugimendu azkar batekin, zarata entzun zuen mahaira hurbildu eta lila likido batez betetako beirazko pote garden bat ikusi zuen.

Zorionez, aitonak, oso trebea zenak, Astro erreskatatu eta potetik atera zuen. —Jajaja! —barre egin zuen Natàliak Astro lila zela ikusi zuenean. Adriàk, harrituta, galdetu zuen:

“Aitona, zergatik da Astro lila kolorekoa?” Aitonak irribarre egin eta esan zuen:

“Lila koloreko likido hau aza gorri baten zukua da, eta gauzak lila kolorez tindatzeko gaitasuna du”.

“Astro betiko lila kolorekoa izango al da?” Natàliak oihu egin zuen, aurpegia harrituta zuela. “Ez kezkatu, egun gutxi barru berriro zuria izango da”.

Adriàk eta Natàliak pozik hasperen egin zuten, Astro bere lehengo itxurara itzuliko zela jakinda. Aitonak eskuoihal batekin harrapatu zuen Astro eta mahai gainean berotzen utzi zuen.

“Adrià eta Natàlia”, esan zuen tonu serioago batean.

“Astro zaindu behar duzue eta berehala abisatu; ez dugu nahi kolorea aldatzea laborategira itzultzean”. Biek baietz egin zuten buruarekin, eta harro zegoen aitonak esan zuen:

“Laborategiko laguntzaile bikainak zarete. Gaur Astrok ikasgai garrantzitsu bat eman digu: jakin-mina zoragarria da, baina laborategian, beti arduratsuak izan behar dugu”.

Eta horrela, probeta distiratsuen eta barreen artean, Adriàk, Natàliak eta Astro saguak laborategiko tresnak erabiltzen ikasten jarraitu zuten, hondamendi handirik gabe… edo behintzat, ez oso handirik gabe.

Idatzia:

Viviana Keyere, Núria Heras eta Natalí Soler

Institut de Vic

Kimika Saila

2025-2026 Ikasturtea

QUD0 Analisi eta Kalitate Kontrolerako Laborategia